

NULLADIK SZONETT

*Páran már megírták, azt, ahogy én fájnék,
hamis, szép szavakkal. Ez a szív, ha szúr.
Tőlük lopok testet, pont úgy, mint az árnyék,
bár az ajkam szürke, azért a víz azúr.
Biztos, hogy hazudnék. Színjáték az ember.
Súlya, mint a szélnek. Fecseg a felszín, és
horvátul szól Elvis, csak te love me tenger:
most éppen azt játszom, hogy könnyre fel, színész.
Mégis álmodnék, csillogó szemekkel,
mint egy kurva Splitben, ha még egy kört kikér.
Nyálkás nyomot hagynék, mint az őszi reggel,
mely azért termékeny, mert megváltást ígér.
Látod, most te tartasz: a minden ennyi lesz,
ha nem foghatlak többé, csak a semmihez.*

ANNALES

*Egy írót a nevelt lány utáni vágy,
téged a hullám vitt el csak Füredre.
Újjászületnék. Szól a zen. E szó
japánul szép. De itt lett elfeledve.*

*Bocsánat. Befogtam. Engem is befogtak.
Lepréselt múzsák. Megint tonnaszámra.
Évkönyvek égnek. Én pedig helyetted.
A csend is forró. Ráolvad a számra.*

*Hogy milyen szőke voltam: most tudom meg.
Bár a hidrogén épp elég, ha bomba.
Az üres mezők rég nem Anna-örök.
Porrá vált dámád tedd el csak talonba.*

*A testemre pont úgy hajlik rá a nyár,
mint vértanú az elsőbálos szűzre.
A napsütés is csak fáradt biztatás:
zümmögj, bogár. De gombostűre tűzve.*